

færlig til det ærede Medlem for Viborg (Klein) og det ærede Medlem for Rjøbenshøns Iste Valgkreds (Nimnestad) at rage Rastanierne ud af Uden for Regjeringen. Det lykkes. Den 8de November var ikke Ministeriet Estrups Værk, det er en Misforstaaelse; den var først og fremmest et Værk af det høitærede Medlem fra Viborg (Klein), som endnu vil jeg sige til, ikke har faaet Løn for sin patriotiske Gjerning. Regjeringen var utvivlsomt i en vis Forstand den egentlige Leder. Den havde lagt sin Plan, hvorledes Sagen skulde gaa, den vidste, at, traadte den aktiøst op her, vilde det blive vanskeliggere for dem, der dog gjerne vilde gjøre det Samme, som Regjeringen egentlig vilde, at følge den. Saa fik det jo aabenbart ikke længere Etin af nogen Opposition. Jeg kunde nævne flere Exempler til Sammenligning med de nuværende foreliggende Forhold, men jeg skal kun tage Forholdene ifjor. Ifjor, da man behandlede de militære Love, skulde der naturligvis ogsaa vælges en særegen Form; thi det skulde se ud, som om der skulde laves noget Forskrækkeligt imod Regjeringen, og det skulde se saaledes ud ikke blot for den ene, men for begge de allierede Parter, skjøndt naturligvis de, der egentlig fik Jangsten, særdeles godt vidste, at, hvad de naaede, vilde blive taget af Regjeringen med Ryshaand. Regjeringen kunde naturligvis ikke ønske noget Bedre end at holde sig i denne Forstand, for at det kunde se ud for dem, der trængte til et saadant Udseende for at føre deres Sag igennem; som om Regjeringen absolut maatte blive forskrækket, naar den saae, hvad der var gjort for den. Paa den Maade kom, jeg havde nær sagt begge Forsvarslovene, men særlig den sidste for en Dag til Regjeringens store Velbehag. Regjeringen havde naturligvis paa samme Maade parlamentarisk holdt sig tilbage og vogtet sig for nogen som helst parlamentarisk Optræden. Den havde nøie overveiet, hvorledes den skulde tage dette Folkething for at trække sine Resultater i Land. Provisoriet reddede den, Forsvarslovene reddede den og saaledes fik den nogle af de største Formaal fremme, som denne Regjering har sat sig for at komme den anden Side i vort politiske Liv til Livs. Disse Formaal har det lykkes at fremme paa denne Maade. Nu er det selvfølgelig, at Regjeringen ogsaa meget ønsker en Straffelov. Jeg vil ikke sige, om den ønsker en tidspvarende Straffelov, men den ønsker en ny Straffelov, fordi den gamle er ubrugelig ogsaa for Regjeringen. Der er intet Værre for en Administration end at have en saadan Lov, at den absolut maa henlægge visse Bestemmelser som ikke brugelige, fordi den veed, at den vil komme paa Kant med en Del militære Myndigheder, naar den skal holde dem fra at bruge Straffe, som for hver Gang, de bruges, kun ere stikfede til at vække Harmen omkring i Befolkningen, en Harm, der

falder tilbage paa Regjeringen selv. Det er altsaa en Selvfølge, at det maa være et overmaade vigtigt Formaal for Regjeringen at kunne faae en ny Straffelov. Nu er det soleklart, at efter de Erfaringer, Regjeringen har gjort, og efter den Enhed, hvormed den er optraadt og har forstaaet det nuværende Folkething, maatte den sige sig selv, at traadte den positivt op med Loosforslag og forlangte, at nu skulde vi forhandle dem og se at komme overens om dem, selv om de saa fra et særligt militært Standpunkt vare mindre tilfredsstillende end de, som her foreligge, kunde Regjeringen dog tænke sig, at Følgen blev en Massakre. Thi forat tage imod Regjeringens Forslag skulde der ogsaa formelt udvortes vises Regjeringen en Slags Imødekommen, og saa var man jo ikke længere Opposition. Derimod naar man ad anden Veie opfyldte Regjeringens Villie og lidt til, medens man tog Regjeringen paa Sløbetoug, var Forholdet jo et helt andet. Det har den høitærede Regjering jo godt indset, og jeg kan forstaa, at den med et vist indre Velbehag har tænkt sig den Forhandling, der skulde komme om det Forslag, her blev indbragt privat, naar det først kom under Behandling af de fra tidligere Tid Allierede. For nu at lade, som om Regjeringen dog var noget imod denne Forhandling, og altsaa for ligesom at holde til at fremskynde Forhandlingerne og faae Noget gjort ud af dem til Gavn for Regjeringen, saa maatte man jo her udtale, at man selv ønskede os. at komme frem med Noget, thi det kunde jo allerede opmuntre til at arbejde saameget hurtigere i Udvalget, end man ellers pleier at gjøre i Udvalg, og jeg billigere og forstaaer ganske, at det meget ærede Ministerraad har valgt den høitærede Marineminister af sin Midte til i den Henseende at lede sin Sag; thi naar denne høitærede Minister, der staar saa nær ved, hvad skal jeg sige, de ærede allierede Parter, ogsaa selv traadte op og ligesom advarede mod at gaa videre med denne Forhandling, saa var ialtsald Sandsynligheden stærkt for, at det i Virkeligheden ikke var Regjeringen videre imod at faae et godt Resultat ud af dette. Det er en Selvfølge, at under disse Forhold maatte det styrke det Mindretals Stilling, som er Regjeringens Venner, det vil sige officielt er Regjeringens Venner, i Udvalget meget betydeligt, og det er derfor interessant at se i deres Betænkning, at da de vare komne til at se, at man i de væsentligste Punkter gav efter ligeoverfor dem, maatte de se bort fra andre Hensyn, Hensynet til Sagens Realitet. Det er en Selvfølge, at den Holdning blev dem lettere, naar Regjeringen havde stillet sig saaledes, at det var en heroisk Gjerning af dette Mindretal, det militære Mindretal, at stille sig saaledes: Vi tage kun Sagens Realitet, vi træde op mod Regjeringen, men i samme Dieblisk vidste man selvfølgelig, at denne Stilling blev effekt-